

Sygn. akt VIII U 1960/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 września 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił A. K. prawa do emerytury.

Decyzja została wydana na podstawie art.184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2016 roku, poz.887 ze zm.).

W uzasadnieniu decyzji Zakład wskazał, iż ubezpieczony nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony wskazał, iż w okresie od 11 września 1975 roku do 26 października 1976 roku i od 2 listopada 1978 roku do 31 marca 1994 roku był zatrudniony w Odlewni (...) w K. zajmując stanowisko szlifierza ostrzarka płaszczynowego wałków i otworów. Za pracę w szkodliwych warunkach pracodawca wypłacał dodatek do podstawowego wynagrodzenia.

Wniósł o ustalenie szczególnego charakteru zatrudnienia i wydanie stosownej decyzji.

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony A. K. ukończył 60 lat 3 lipca 2017 roku.

W dniu 3 lipca 2017 roku ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę.

Ubezpieczony wniósł o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa.

(wniosek – k.1-8 akt ZUS)

Decyzją z dnia 17 lipca 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury z uwagi na brak do dnia 1 stycznia 1999 roku 25 lat stażu pracy.

(decyzja – k.25 akt ZUS)

W dniu 27 lipca 2017 roku ubezpieczony złożył ponowny wniosek o emeryturę.

(wniosek – k.27 akt ZUS)

Zakład uznał za udowodniony na dzień 1 stycznia 1999 roku 25 – letni okres składkowy i nieskładkowy.

(karta przebiegu zatrudnienia – k.37 akt ZUS)

Ubezpieczony ukończył zasadniczą szkołę zawodową w zawodzie szlifierza.

(zaświadczenie – k.17 akt ZUS, II plik)

Ubezpieczony w okresie od 11 września 1975 roku do 31 grudnia 1995 roku pracował w Odlewni (...) spółce akcyjnej w K. (poprzednia nazwa (...) Zakłady (...)), przy czym w okresie od 1 kwietnia 1994 roku do 31 grudnia 1995 roku ubezpieczony korzystał z urlopu bezpłatnego.

(świadczenie pracy – k.6 akt ZUS I plik)

W (...) Zakładach (...) ubezpieczony został zatrudniony w dniu 11 września 1975 roku na stanowisku stażysty – szlifierza.

(umowa o pracę – k.26 akt osobowych, k.28)

Od dnia 1 stycznia 1976 roku ubezpieczonemu zostały powierzone obowiązki szlifierza.

(angaże – k.50, k.54 akt osobowych, k.28)

W okresie od 27 października 1976 roku do 14 października 1978 roku ubezpieczony odbywał zasadniczą służbę wojskową, a w okresie od 13 grudnia 1981 roku do 2 kwietnia 1982 roku czynną służbę wojskową.

(zaświadczenie – k.8, k.9 akt ZUS, II plik)

Po zakończeniu służby wojskowej ubezpieczony podjął pracę w dniu 2 listopada 1978 roku.

(zaświadczenie – k.8 akt ZUS, II plik)

W dniu 2 listopada 1978 roku ubezpieczony zawarł z (...) Zakładami (...) umowę o pracę na podstawie której został zatrudniony na stanowisku szlifierza – tokarza.

Prace na tokarce ubezpieczony wykonywał sporadycznie na polecenie kierownika.

(umowa o pracę – k.3 akt osobowych, k.28, zeznania ubezpieczonego min.00:03:27-00:12:05 w zw. z min.00:26:26 protokół z 12.02.2018 r.)

W dniu 1 lipca 1980 roku ubezpieczony został zatrudniony na stanowisku szlifierza w D. Głównego Mechanika.

(angaż – k.31 akt osobowych, k.28)

W angażu z dnia 1 lutego 1983 roku pracodawca określił stanowisko ubezpieczonego jako szlifierz płaszczyzn.

(angaż – k.58, wniosek o przeszeregowanie – k.35 akt osobowych, k.28)

W angażu z dnia 1 lutego 1986 roku pracodawca określił stanowisko ubezpieczonego jako szlifierz płaszczyzn, wałków i otworów.

(angaż – k.61 akt osobowych, k.28)

W angażach od dnia z dnia 1 września 1986 roku pracodawca określał stanowisko ubezpieczonego jako szlifierz ostrzacz płaszczyzn, wałków i otworów.

(angaże – k.63-71 akt osobowych, k.28)

W (...) Zakładach (...) ubezpieczony wykonywał prace szlifierza – wykonywał wałki, otwory, szlifował podzespoły wykonane na odlewni.

Ubezpieczony pracował na szlifierkach do powierzchni okrągłych, do otworów i do powierzchni płaskich. Wykonywał części do maszyn i urządzeń.

Ubezpieczony zajmował się obróbką żeliwa i stali.

Ubezpieczony prace na stanowisku szlifierza wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

(zeznania ubezpieczonego min.00:03:27-00:12:05 w zw. z min.00;26:26 protokół z 12.02.2018 r., zeznania świadków: L. W. min.00:13:47-00:21:33 i S. M. min.00:21:33-00:25:45 protokół z 12.02.2018 r.)

Ubezpieczony nie otrzymywał dodatku za szkodliwość. Na hali, na której pracował ubezpieczony było duże zapylenie, wysoka temperatura.

(zeznania ubezpieczonego min.00:03:27-00:12:05 w zw. z min.00;26:26 protokół z 12.02.2018 r., zeznania świadka S. M. min.00:21:33-00:25:45 protokół z 12.02.2018 r.)

W okresie od 1 kwietnia 1994 roku do 31 maja 2007 roku ubezpieczony był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Produkcyjno – Usługowo – Handlowym (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K. na stanowisku szlifierza. W tym czasie korzystał z urlopu bezpłatnego w (...) Zakładach (...).

W świadectwie pracy pracodawca wskazał, iż ubezpieczony nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach.

(świadectwo pracy – k.11 akt ZUS, II plik)

W dniu 5 czerwca 2000 roku Odlewnia (...) spółka akcyjna w upadłości w K. wystawiła ubezpieczonemu świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach, w którym wskazała, iż w okresie od 11 września 1975 roku do 26 października 1976 roku i od 14 stycznia 1978 roku do 31 marca 1994 roku ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace na stanowisku szlifierza ostrzarza płaszczyzn, wałków i otworów, wymienione w wykazie A dział III punkt 78. Rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych.

(kserokopia świadectwa – k.7 akt ZUS, II plik)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dowodów z ww. dokumentów, których autentyczności ani treści merytorycznej strony nie kwestionowały. Dokumentacja osobowa ubezpieczonego została sporządzona w sposób zgodny z przepisami prawa, przez uprawnione do tego osoby, w ramach ich kompetencji oraz w sposób rzetelny, stąd też Sąd ocenił ją jako wiarygodną.

Zakład wskazał, iż kserokopia świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie może być środkiem dowodowym w postępowaniu emerytalnym. Ubezpieczony wyjaśnił, iż oryginał dokumentu pozostał w domu z którego skutek konfliktu rodzinnego musiał się wyprowadzić.

W ocenie Sądu brak jest podstaw do odmowy wiarygodności świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach wydanemu ubezpieczonemu w dniu 5 czerwca 2000 roku przez Odlewnię (...) spółkę akcyjną w upadłości w K..

Dokument ten potwierdza, iż ubezpieczony w okresie od 11 września 1975 roku do 26 października 1976 roku i od 14 stycznia 1978 roku do 31 marca 1994 roku wykonywał pracę w szczególnych warunkach na stanowisku szlifierza, ostrzarza płaszczyzn, wałków i otworów. Obecnie ubezpieczony nie ma dostępu do oryginału dokumentu i nie może przedstawić poświadczonej za zgodność z oryginałem kopii. Przedłożenie przez ubezpieczonego kserokopii dokumentu – świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach potwierdza, że taki dokument istniał, zawierał określoną w nim treść i został wydany przez następcę prawnego pracodawcy ubezpieczonego. W ocenie Sądu nie można pominąć kserokopii świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, tylko z uwagi na brak dostępu ubezpieczonego do oryginału dokumentu. Kserokopia świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie jest jedynym dowodem potwierdzającym okoliczność, wykonywania przez ubezpieczonego pracy w szczególnych warunkach, bowiem ubezpieczony wykazał wykonywanie tej pracy innymi dowodami: z dokumentów, z zeznań świadków jak i własnymi zeznaniami.

Zeznania świadków L. W. i S. M. znajdują potwierdzenie w dowodach z dokumentów. Świadkowie zgodnie zeznali, iż ubezpieczony pracował jako szlifierz, zajmował się obróbką żeliwa i stali, wykonywał wałki, otwory,

szlifował podzespoły wykonane na odlewni. Stanowisko szlifierza zostało wskazane w dokumentach pracowniczych ubezpieczonego.

Rozbieżność w zeznaniach świadków dotyczy wypłacania przez pracodawcę dodatku za szkodliwość i w ocenie Sądu nie ma żadnego znaczenia dla oceny wiarygodności tych zeznań. Wypłacanie dodatku za szkodliwość nie jest bowiem konieczne do uznania pracy za pracę w szczególnych warunkach.

Zeznania ubezpieczonego również znajdują potwierdzenie w dokumentacji osobowej, która jest kompletna, nie zawiera braków. Analiza tej dokumentacji pozwala na ustalenie jakie stanowiska zajmował ubezpieczony w poszczególnych okresach pracy. Dodatkowo należy wskazać, iż we wniosku o przeszerogowanie z 25 lutego 1983 roku przełożony ubezpieczonego podał, iż ubezpieczony obsługuje gniazdo szlifierek.

Ubezpieczony zeznał, iż sporadycznie, na polecenie kierownika pracował jako tokarz. Stanowisko to zostało powierzone ubezpieczonemu w umowie o pracę z dnia 2 listopada 1978 roku. Natomiast od 1 lipca 1980 roku ubezpieczony został zatrudniony na stanowisku szlifierza w D. Głównego Mechanika.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne.

Zgodnie z treścią art.184 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2017 roku, poz.1383) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art.32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Stosownie do treści art.184 ust.2 ww. ustawy, w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2013 roku, emerytura, o której mowa w ust.1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Prawo do emerytury na podstawie art.184 ww. ustawy przysługuje ubezpieczonemu, który na dzień wejścia w życie ustawy (1 stycznia 1999 r.) spełnił określone w niej wymogi stażowe, a po tej dacie osiągnął wymagany wiek, niezależnie od tego czy w chwili osiągnięcia tego wieku wykonywał pracę w szczególnych warunkach, czy wykonywał inną pracę i czy pozostawał w zatrudnieniu.

Definicja ustawowa „pracy w szczególnych warunkach” została zawarta w art.32 ust.2 ww. ustawy o emeryturach i rentach. Zgodnie z tym przepisem, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Stosownie do treści art.32 ust.4 ww. ustawy wiek emerytalny, o którym mowa w ust.1 rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki na podstawie, którym osobom wymienionym w ust.2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Za dotychczasowe przepisy (w rozumieniu art.32 ust.4 ww. ustawy) należy uważać przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. nr 8, poz.43), ale wyłącznie w zakresie regulowanym przez ww. ustawę o emeryturach i rentach, a więc co do wieku emerytalnego, rodzaju prac lub stanowisk oraz warunków, na jakich osobom wykonującym prace określone w ust.2 i ust.3 art. 32 tej ustawy przysługuje prawo do emerytury (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2002 roku, III ZP 30/01 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2009 roku, II UK 31/09, Lex nr 559949). Aby nabyć prawo

do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, pracę taką pracownik musi wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku (§2 ust.1 ww. rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze).

Zgodnie z treścią §3 i 4 ww. rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego. Nie jest dopuszczalne uwzględnianie przy ustalaniu okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika, przez co tak zatrudniony pracownik nie spełnia koniecznego warunku dla uzyskania wcześniejszych uprawnień emerytalnych, jakim było stale wykonywanie pracy szkodliwej w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na zajmowanym stanowisku pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2008 roku, II UK 306/07, Lex 528599).

W stanowiącym załącznik do ww. rozporządzenia wykazie A Dziale III dotyczącym prac w hutnictwie i przemyśle metalowym w punkcie 78 zostały wymienione prace polegające na szlifowaniu lub ostrzeniu wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne.

W niniejszej sprawie sporne między stronami było zaliczenie do pracy w szczególnych warunkach całego okresu zatrudnienia ubezpieczonego w (...) Zakładach (...) w K. (od 11 września 1975 roku do 26 października 1976 roku i od 2 listopada 1978 roku do 31 marca 1994 roku, bowiem organ rentowy nie zaliczył żadnej w wykonywanych przez ubezpieczonego prac do pracy w szczególnych warunkach.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż ubezpieczony w okresie od 11 września 1975 roku do 26 października 1976 roku (1 rok 1 miesiąc i 16 dni) i od 1 lipca 1980 roku do 31 marca 1994 roku (z wyłączeniem okresu czynnej służby wojskowej od 13 grudnia 1981 roku do 2 kwietnia 1983 roku; 13 lat 5 miesięcy i 9 dni) wykonywał prace na stanowisku szlifierza, obsługiwał szlifierkę do powierzchni okrągłych, płaskich, do otworów. Ubezpieczony szlifował podzespoły wykonane na odlewni. Prace te wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Pracodawca w angażach począwszy od 1 lutego 1983 roku określił stanowisko ubezpieczonego jako szlifierz płaszczyzn, a następnie od 1 lutego 1986 roku jako szlifierz płaszczyzn, wałków i otworów. Ubezpieczony wykonywał te same prace, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Niewątpliwie ubezpieczony wykonywał prace polegające na szlifowaniu wyrobów metalowych. Prace te zostały wymienione jako prace w szczególnych warunkach w wykazie A Dziale III punkt 78, stanowiącym załącznik do ww. rozporządzenia.

Do stażu pracy w szczególnych warunkach należy zaliczyć także okres pełnienia zasadniczej służby wojskowej od 27 października 1976 roku do 14 października 1978 roku (1 rok 11 miesięcy i 13 dni).

Zgodnie z treścią art.108 ustawy z dnia z dnia 21 listopada 1967 roku o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz.U. z 1967 roku, nr 44 poz.220) w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 1975 roku czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wlicza się pracownikowi do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli po odbyciu tej służby podjął on zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby. Warunkiem wliczenia służby

wojskowej do okresu zatrudnienia jest zachowanie terminów, o których mowa w art.106 ust.1 lub w art.107 ust.1 (art.108 ust.3). Rada Ministrów została upoważniona do określenia w drodze rozporządzenia szczegółowych zasad wliczania czasu odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia (art.108 ust.4).

Szczegółowe zasady zaliczenia zasadniczej służby wojskowej do okresu zatrudnienia zostały uregulowane w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 roku w sprawie szczegółowych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz.U. nr 44, poz.318 ze zm.). Zgodnie z treścią §5 ust.1 ww. rozporządzenia (w brzmieniu nadanym rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 20 marca 1975 roku zmieniającym rozporządzenie w sprawie szczegółowych uprawnień żołnierzy i ich rodzin, Dz. U. nr 10, poz.61, obowiązującym od dnia 4 kwietnia 1975 roku) żołnierzowi, który podjął zatrudnienie stosownie do zasad określonych w §2-4, wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął zatrudnienie, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem w tym zakładzie oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie. Stosownie do treści §2 ust.1 ww. rozporządzenia zakład pracy, który zatrudniał żołnierza w dniu powołania do służby wojskowej, jest obowiązany niezwłocznie zatrudnić go na stanowisku poprzednio zajmowanym lub równorzędnym pod względem rodzaju pracy oraz zaszeregowania osobistego, jeżeli w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia z tej służby żołnierz zgłosi powrót do zakładu pracy. Oznacza to, że w powyższych okolicznościach taki okres służby wojskowej jest nie tylko okresem służby w rozumieniu art.6 ust.1 punkt 4 ustawy o emeryturach i rentach, ale także okresem pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu §3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

Z ustaleń Sądu wynika, iż po zakończeniu służby wojskowej ubezpieczony powrócił do tego samego zakładu, ale na stanowisko na którym nie były wykonywane prace w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, bowiem ubezpieczony poza pracą szlifierza wykonywał prace tokarza, które nie są zaliczone do prac w szczególnych warunkach.

Fakt, iż po odbyciu służby wojskowej ubezpieczony pracował na stanowisku, które nie jest ujęte w wykazie prac w szczególnych warunkach i szczególnym charakterze nie stanowi jednak przeszkody, aby w ustalonych w niniejszej sprawie niespornych okolicznościach uwzględnić ubezpieczonemu do stażu pracy w szczególnych warunkach okres służby wojskowej. Sąd podziela pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z 5 sierpnia 2014 roku (I UK 424/13, Legalis nr 998579), w którym Sąd Najwyższy zajmował się problemem czy z dobrodziejstwa zaliczenia zasadniczej służby wojskowej do okresu pracy w warunkach szczególnych mogą skorzystać osoby, które przed powołaniem do tej służby nie były zatrudnione albo które po jej odbyciu podjęły zatrudnienie w innym zakładzie pracy. Badając tę kwestię, Sąd Najwyższy skupił się na interpretacji treści art.108 ust.2 ustawy, zgodnie z którym okres odbytej zasadniczej lub okresowej służby wojskowej zalicza się do okresu zatrudnienia również żołnierzom podejmującym zatrudnienie, którzy przed powołaniem do tej służby nie byli zatrudnieni albo po jej odbyciu podjęli zatrudnienie w innym zakładzie pracy lub w innej gałęzi pracy.

Zgodnie z §7 ust.1 ww. rozporządzenia Rady Ministrów z 20 marca 1975 roku – żołnierzowi, który z ważnych przyczyn nie podjął poprzedniego zatrudnienia albo przed powołaniem do służby nie był zatrudniony, wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakresie uprawnień określonych w §5 ust.1, jeżeli w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia ze służby wojskowej zgłosił do urzędu właściwego terenowego organu administracji państwowej wniosek o skierowanie do pracy i na podstawie tego skierowania podjął pracę albo podjął pracę w tym terminie bez skierowania tego urzędu. W myśl §7 ust.2 - żołnierzowi, który z ważnych przyczyn nie podjął poprzedniego zatrudnienia, wlicza się do okresu zatrudnienia w nowym zakładzie pracy, w zakresie uprawnień określonych w § 5 ust. 1, także czas zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym był pracownikiem w dniu powołania do służby wojskowej, jeżeli spełnił warunek określony w ust.1. Natomiast zgodnie z brzmieniem §5 ust.1, żołnierzowi, który podjął zatrudnienie stosownie do zasad określonych w § 2-4, wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął zatrudnienie, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem w tym zakładzie oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie.

W ocenie Sądu istnieją podstawy do zaliczenia ubezpieczonemu okresu służby wojskowej do stażu, od którego zależą jego uprawnienia emerytalne w sytuacji, gdy przed powołaniem do służby wojskowej wykonywał zatrudnienie kwalifikowane jako zatrudnienie w warunkach szczególnych, a po jej powrocie powrócił do pracy, która takiego charakteru nie miała, zwłaszcza, że w realiach rozpoznawanej sprawy po pierwsze - powrót do pracy ubezpieczony zgłosił w wymaganym terminie 30 dni od zwolnienia ze służby, po drugie - do zmiany stanowiska pracy doszło na skutek powierzenia ubezpieczonemu dodatkowych obowiązków tokarza.

Okres od 2 listopada 1978 roku do 31 lipca 1980 roku w którym ubezpieczony wykonywał prace na stanowisku szlifierza – tokarza nie podlega zaliczeniu do pracy w szczególnych warunkach, bowiem praca w szczególnych warunkach (szlifierza) nie była wykonywana stale. W tym okresie ubezpieczonemu powierzono również obowiązki tokarza, które nie zostały zaliczone do pracy w szczególnych warunkach.

Reasumując, ubezpieczony spełnił wszystkie warunki wymagane do przyznania prawa do emerytury na podstawie art.184 ust.1 ww. ustawy o emeryturach i rentach

- 1) ukończył 60 lat – 3 lipca 2017 roku,
- 2) do 1 stycznia 1999 roku ma 25 lat stażu pracy,
- 3) jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego i złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa.
- 4) do 1 stycznia 1999 roku wykazał staż pracy w szczególnych warunkach ponad 15 lat w tym:
 - a) od dnia 11 września 1975 roku do 26 października 1976 roku,
 - b) od 1 lipca 1980 roku do 31 marca 1994 roku (z wyłączeniem okresu czynnej służby wojskowej od 13 grudnia 1981 roku do 2 kwietnia 1982 roku),
 - c) wraz z okresem zasadniczej służby wojskowej od 27 października 1976 roku do 14 października 1978 roku.

Ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę w dniu 27 lipca 2017 roku.

Stosownie do treści art.100 ust.1 ww. ustawy o emeryturach i rentach prawo do emerytury powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do jej nabycia. Świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek (art.129 ust.1 ww. ustawy o emeryturach i rentach).

Ubezpieczony spełnił warunki do nabycia prawa do emerytury w dniu 3 lipca 2017 roku.

Z tego względu Sąd Okręgowy, na podstawie art.477¹⁴§2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał A. K. prawo do emerytury od dnia 3 lipca 2017 roku.

ZARZĄDZENIE

- 1) Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi ZUS, z pouczeniem o prawie, sposobie i terminie złożenia apelacji.
- 2) Doręczyć pełnomocnikowi ZUS odpis protokołu rozprawy z dnia 12 lutego 2018 roku.
- 3) Wypożyczyć pełnomocnikowi ZUS akta rentowe, zobowiązując do ich zwrotu w przypadku złożenia apelacji.

5 marca 2018 roku